

нощъ съ драгый-тъ товаръ въ рѣ-
цѣ-ти си, — съ мѣсечкѣ-тѣ съдливѣ
главицѣ на рамо-то си — и мѣсеч-
кы-ти рѣчици около шнѣж-тѣ ти до-
вѣрчиво увити. •

Дѣте-то сѣше . . . Исприво
страхъ и новина-та на положение-то
не му давахъ да засни; нѣ майка му
заботливо притан дыхание-то си и
увѣри дѣте-то, че ако бы то да бж-
де спокойно то тѣа ще го избави, и
то ся стиска за шнѣж-тѣ и, и като
му ся доспа попыта майкѣ си.

• Мамо бѣва ли да заснѣж, или не
бѣва ?

• Бѣва глѣжбче, ако искашь пос-
ни си. •

• Нѣ мамо, ако заснѣж азъ, ты не
ще оставишь да мя вземе той ?

• Нѣ, Богъ да ми ѣе на помощ! от-
овори майка му, и още повече по-
блѣднѣ лице-то а голѣми-ти чрѣви-ти
й очи засвѣткахъ.

• Нѣистинѣж не ще мя дадешъ
мамо ? •

Нѣистина отговори майка му съ
такъвъ глѣзъ отъ кой-то и сама ся
оплаши; зашто-то й ся стори че тыѣ
думи излазилахъ отъ уста-та на нѣ-
кой потаенъ духъ; а не тѣа; а дѣ-
те-то клюмнѣ главѣ-тѣ си на рамо-
то и скоро заспа. Пѣли-ти рѣчици
нѣгови и леко-то дыхание коѣе-то
достигаше шнѣж-тѣ й придавахъ как-
то ся виждаше, жаръ и смѣлость на
стѣжки-ти й. Струваше й ся че сила-

та ся влива въ нѣеѣ, като электри-
ческѣ струѣа, отъ всеко ставаніе на
заспало-то й дѣте. Голѣмо ѣе Господ-
ство-то на духъ-тъ връзъ тѣло-то
и може да закали и перви-ти и мя-
со-то и жили-ти като спомага така
гдѣ-то и най слабый-тъ става си-
ленъ като юнакъ.

Граници-ти на мушнѣж-тѣ, лѣща-
кѣ-тъ и гора-та мречнахъ ся прѣзъ
очи-ти й като призракъ, и тѣа все
врѣвшѣ на прѣдѣ и оставиаше отъ за-
дѣ си іединъ подиръ другый всич-
кы-ти предмети, шо й бѣхъ познаты,
и нигдѣ не почиваше, не ся въспи-
раше да поѣеме дыхание-то си, дог-
дѣ ся исчерви дневный-тъ свѣтъ,
кой-то ѣъ завари нѣколко мили да-
лечъ отъ познати-ти мѣста на го-
лѣмый-тъ пѣтъ.

Тѣа често бѣ ходила съ Господар-
кѣ-тѣ си на гости у нѣкои родници
въ малкый-тъ градецъ Т — не далечъ
отъ рѣкѣж-тѣ Очайо и добрѣ позна-
ваше пѣтъ-тъ. Да прѣмине прѣзъ
рѣкѣж-тѣ и да ся скрие тамъ, бѣ
прѣва-та й мысль, кога науми да бѣга,
а за по на далечъ тѣа пѣмаше другѣ
надѣждѣ освѣтъ на Бога.

Кога поченѣхъ да минувать по
пѣтъ-тъ коніе и кола, тѣа съ такво
живо съображеніе, коѣе-то ся ожи-
влява при възбужденно състояніе на
духъ-тъ, като іедно вдохновеніе,
смѣтъж че съ брѣзо-то ходяше и бес-
покойный-тъ видъ нѣишъ може на-